

Kniha Joel a laodicejská církev adventistů sedmého dne – číslo třicet tři

Jeff Pippenger

2026-01-21

Číslo třicet tři

Při nedělním zákoně se sto čtyřicet čtyři tisíc prorocky setkává s dělníky jedenácté hodiny. Sto čtyřicet čtyři tisíc je již zapečetěno a tehdy volá veliký zástup, aby vyšel z Babylóna a postavil se s nimi za sobotu sedmého dne. Soud nad Božím domem končí při nedělním zákoně a soud se pak obrací k pohanům, k velikému zástupu — k jinému Božímu stádu. Zjevení sedm označuje obě skupiny a v páté pečeti se mučedníci z doby temna ptají: „Jak dlouho?“ než Bůh soudí papežskou moc za jejich mučednictví. Je jim řečeno, aby odpočívali ve svých hrobech, dokud nebude doplněna druhá skupina mučedníků papežského pronásledování, a jsou jim dána bílá roucha. Veliký zástup ze sedmé kapitoly Zjevení nosí bílá roucha, neboť představuje druhou skupinu papežských mučedníků v brzy přicházející krizi nedělního zákona. Zjevení sedm i pátá pečeť pojednávají o těchto dvou skupinách, stejně jako sbory ve Smyrně a Filadelfii. Smyrna představuje mučedníky závěrečné papežské krvavé lázně a Filadelfie sto čtyřicet čtyři tisíc.

Petr se nachází ve třetí hodině v Cesareji Filipově a po „šesti dnech“, nikoli po šesti hodinách, by se ocitl na prahu nedělního zákona, což je devátá hodina.

A po šesti dnech bere Ježíš Petra, Jakuba a Jana, bratra jeho, a uvádí je na vysokou horu v soukromí. I proměnil se před nimi: a tvář jeho se zaskvěla jako slunce a roucho jeho zbělelo jako světlo. A aj, ukázali se jim Mojžíš a Eliáš, rozmlouvající s ním. Matouš 17,1–3.

Při nedělním zákonu se oněch sto čtyřicet čtyři tisíc prorocky setkává s velikým zástupem. Eliáš představuje oněch sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří neokusí smrti, a Mojžíš představuje ty, kteří umírají v Pánu. Stojí s Kristem při nedělním zákonu, kde Kristus pomazuje své království slávy, tak jako na kříži ustanovil své království milosti. Jestliže se stále zabýváte logikou, kterou předkládáme ve spojitosti s šestihodinovým obdobím od třetí do deváté hodiny, pak je nutné uvidět něco, co je velmi zvláštní ilustrací.

Třetí hodina v Cesareji Filipově je alfou omegy deváté hodiny v Caesareji Přímořské. Uvádím tím, že ne o šest hodin, nýbrž o šest dnů později je Petr na hoře Proměnění; to rovněž znázorňuje dějiny, které vrcholí při nedělním zákonu, jenž je devátou hodinou. Období šesti dnů se shoduje s obdobím šesti hodin, avšak pouze jako fraktál od Cesareje k Cesareji. Co je zcela mimořádné, je to, že tento jev, kdy se fraktál dějin nachází uvnitř dějin šestihodinového období, je přesně tím, k čemu dochází, když uvažujete letniční období. Šest hodin od Kristovy smrti až do Letnic je fraktálem období od kříže až do roku 34 po Kr., kdy posvátný týden skončil a evangelium přešlo k pohanům.

„Nyní pýcha a závist uzavřely dveře před světlem. Kdyby byly zprávy, které přinesli pastýři a mudrci, přijaty jako pravdivé, postavily by kněze a rabíny do krajně nezáviděníhodného postavení, neboť by vyvrátily jejich nárok, že jsou vykladači Boží pravdy. Tito vzdělaní učitelé

se nechtěli snížit k tomu, aby se dali poučovat od těch, které nazývali pohany. Nemohlo prý být, říkali, že by je Bůh pomínul, aby sdělil své poselství nevědomým pastýřům nebo neobřezaným pohanům. Rozhodli se dát najevo své pohrdání zprávami, které vzrušovaly krále Heroda i celý Jeruzalém. Nechtěli se ani vydat do Betléma, aby se přesvědčili, zda je tomu tak. A vedli lid k tomu, aby zájem o Ježíše pokládal za fanatické vzrušení. Zde začalo odmítání Krista ze strany kněží a rabínů. Od této chvíle jejich pýcha a zatvrzelost rostly až v ustálenou nenávist vůči Spasiteli. Zatímco Bůh otevíral dveře pohanům, židovští vůdcové zavírali dveře sami před sebou.“ Touha věků, 62.

Uprostřed posvátného týdne byl Kristus ukřižován. O tři a půl roku později byl Štěpán ukamenován a Kornélius povolal Petra. Tři a půl roku po kříži je doba milosti pro starověký Izrael zcela ukončena. Štěpán tehdy pohlédl do nebe a spatřil Krista stojícího, což je symbolem uzavření doby milosti v Danielovi dvanácté kapitole, verši prvním. Dveře se pro starověký Izrael zavřely a otevřely se pro pohany.

V období od Kristovy smrti v deváté hodině až po smrt Štěpána a Petrovo povolání v deváté hodině jsou Kornélius a Štěpán dvěma svědky toho, že bylo naplněno tisíc dvě stě šedesát prorockých dnů. Od deváté hodiny smrti do deváté hodiny smrti uplynulo 1 260 prorockých dnů. Devátá hodina smrti až do deváté hodiny Letnic označuje fraktál 1 260 dnů v rozmezí padesáti dvou dnů.

Fraktál, jímž bylo letniční období, se nachází na počátku oněch 1 260 dnů, a na konci těch dnů je Petr prorocky umístěn jak při třetí, tak při deváté hodině v Cesareji. Obojí Cesareje představují alfu a omegu prorockého šestihodinového období. Uvnitř prorockého šestihodinového období obou Cesarejí putuje Petr šest dní a dochází na horu Proměnění. Hora představuje zapečetění, které vrcholí při nedělním zákoně, kde je vítězná církev vyzdvížena nade všechny hory. Těch šest dní představuje šestihodinové období od Cesareje k Cesareji a jsou fraktálem uvnitř onoho období, stejně jako letniční období bylo fraktálem na počátku téhož posvátného období.

Počáteční fraktál byl naplněním jarních svátků spojených s letničním obdobím. Závěrečný fraktál od Cesareje Filipovy k Hoře proměnění je také prorocky propojen se svatým týdnem. Na Hoře promluvil Otec, jak to učinil při Kristově křtu a jak to učinil znovu těsně před křížem. Otec promluvil slyšitelně třikrát od počátku svatého týdne až ke kříži: jednou při křtu, potom na Hoře proměnění a poté promluvil ve stínu blížícího se kříže.

Kříž je omegou 1 260 dnů, které začaly při Jeho křtu. Křest a kříž jsou konkrétními mezníky posvátného týdne z Daniela 9, a tím označují horu Proměnění jako součást posvátného týdne. Jestliže první a poslední mezník naplňují prorocké mezníky proroctví o posvátném týdnu, pak i prostřední mezník tak musí z prorocké nutnosti činit totéž.

Křest je prvním andělem; hora Proměnění je druhým a kříž je třetím. Na hoře Bůh označil Mojžíše a Eliáše jako mezníky církve ostatku. Toto uplatnění je spojeno trojnásobným symbolem Petra, Jakuba a Jana. Byly tři příležitosti, kdy Ježíš vzal Petra, Jakuba a Jana s sebou. Poprvé to bylo při vzkříšení Jairovy dcery, podruhé při Proměnění a potřetí v Getsemane. Poprvé byli Petr, Jakub a Jan svědky vzkříšené dvanáctileté panny.

I stalo se, že když se Ježíš navrátil, lid jej s radostí přijal; neboť na něj všichni čekali. A hle, přišel muž jménem Jairus, který byl představeným synagogy; a padl k Ježíšovým nohám a prosil ho, aby vešel do jeho domu, protože měl jedinou dceru, asi dvanáctiletou, a ta umírala. Když tam však šel, zástupy se na něj tlačily. Lukáš 8,40–42.

Jméno Jairus znamená „osvěcovatel“ a „být zářivý a slavný“. Ze tří případů, kdy byli Petr, Jakub a Jan výlučně hosty Krista, to bylo poprvé, a Jairus představuje prvního anděla, který ozáří zemi svou slávou. Dvanáctiletá panna představuje panny, které mají být vzkříšeny jako sto čtyřicet čtyři tisíc. Kristus dospěl do domu panenské dcery po svém setkání se ženou, která měla po dvanáct let krvotok.

A žena, která trpěla krvotokem dvanáct let a vynaložila na lékaře celé své živobytí, aniž ji kdo mohl uzdravit, přistoupila zezadu a dotkla se lemu jeho roucha; a hned se její krvotok zastavil. Lukáš 8:43, 44.

Je určena dvanáctiletá panna a hned v následujícím verši je pak určena žena, která po dvanáct let trpí krvotokem. Ta žena trpěla krvotokem po celý život oné panny. Ježíš se chystal projít kolem ženy trpící krvotokem, aby dosáhl k panenské dceři. Žena představuje poselství prvního anděla, jak je znázorněno poselstvím Laodiceji. Kristus se chystal vzkřísit pannu a povolat ji k životu a nemocná žena, laodicejská žena, měla ještě krátkou příležitost dotknout se Božství. Dítě představuje poslední generaci a Ježíš prochází kolem choré ženy, Laodiceje, aby pozdvihl pannu posledních dnů. Když je panna vzkříšena, žena již byla buď uzdravena, anebo byla pomínuta.

Charakteristickým rysem prvního anděla je bázeň, a existují dva druhy bázně.

Když ještě mluvil, přišel kdosi z domu představeného synagogy a řekl mu: Tvá dcera zemřela; neobtěžuj již Mistra. Když to však Ježíš uslyšel, odpověděl mu slovy: Neboj se; toliko věř, a bude zachráněna. Lukáš 8,49.50.

Potom Petr, Jakub a Jan vstupují do místnosti, kde vzkříšení, symbolizované Kristovým křtem, představovalo zmocnění prvního a třetího anděla. Hora proměnění je podruhé, kdy jsou Petr, Jakub a Jan svědky. Hora proměnění je druhý anděl, a když Kristus vzal tytéž učedníky do Getsemane, představovalo to třetího anděla. Ve druhém kroku, na Hoře proměnění, dochází ke „zdvojení“, neboť toto mezní znamení Hory je prostředkem tří případů, kdy promluvil Otec. Poprvé to bylo při Jeho křtu, což odpovídá vzkříšení dvanáctileté panny, podruhé to byla Hora a potřetí těsně před křížem. Tři případy, kdy promluvil Otec, a tři případy, kdy tři učedníci šli o samotě s Ježíšem, jsou spojeny tím, že druhým mezním znamením v obou liniích je Hora proměnění.

Když přišel do domu, nedopustil, aby vešel někdo jiný než Petr, Jakub a Jan a otec i matka dívky. A všichni plakali a naříkali pro ni; on však řekl: Neplačte; není mrtvá, ale spí. I vysmívali se mu, protože věděli, že zemřela. On však všechny vykázal ven, uchopil ji za ruku a zvolal: Děvče, vstaň. A její duch se navrátil, i hned vstala; a přikázal, aby jí dali najíst. Její rodiče byli užaslí; on jim však přikázal, aby nikomu nepověděli, co se stalo. Lukáš 8,51–56.

Petr, Jakub a Jan jsou svědky prvního anděla při vzkříšení panny, která spala, jako spal Lazar. Když se probudila, ihned vstala a bylo jí dáno jídlo. Když jsou Eliáš a Mojžíš v jedenácté kapitole

Zjevení vzkříšení, ihned povstanou, a potom je bez míry vylit Duch svatý, představující pokrm panny. Hora proměnění byla šest dní po Cesareji Filipově, s výjimkou toho, jak tyto události zaznamenává Lukáš.

I stalo se asi osm dní po těchto řečech, že vzal s sebou Petra a Jana a Jakuba a vystoupil na horu, aby se modlil. A když se modlil, vzhled jeho tváře se proměnil a jeho oděv byl bílý a zářící. A hle, rozmlouvali s ním dva muži, jimiž byli Mojžíš a Eliáš. Lukáš 9,28–30.

Matouš i Marek oba jednoznačně říkají „po šesti dnech“ a Lukáš říká „asi“ po osmi dnech. Autoři Bible používali dva způsoby počítání času; jeden se nazývá inkluzivní a druhý exkluzivní. Na první pohled by se to mohlo jevit jako rozpor, avšak skutečnost, že Lukáš řekl „asi“, ukazuje, že mluvil inkluzivně, a když Matouš a Marek říkají „po šesti dnech“, ukazují tím, že počítali celé dny, a nikoli den, jímž osmidení období začalo, ani den, jímž osmidení období skončilo. Tento rozdíl vytváří dva číselné symboly téhož období; jedním je číslo osm a druhým šest dní.

To, co je ustanoveno dvěma svědectvími šesti- nebo osmidenního období od Cesareje Filipovy a od Hory proměnění, je toto: v období, kdy Kristus zapečetuje sto čtyřicet čtyři tisíc, číslo osm představuje osm duší v Noemově arše a číslo šest představuje šestou církev filadelfskou, která je určena stát se církví osmou, totiž tou, která jest z těch sedmi. Jsou proměnění v osmou při oslavení Mojžíše, Eliáše a Krista. Oslavení na hoře je rovněž předobrazeno oslavením na hoře v dějinách Mojžíše.

Když Mojžíš vystoupil na horu, vzal s sebou sedmdesát starších a Jozua.

Potom vystoupil Mojžíš a Áron, Nádab a Abíhú a sedmdesát ze starších Izraele. A viděli Boha Izraele; a pod jeho nohama bylo cosi jako dláždění ze safírového kamene, jasné jako samo nebe. A na přední muže synů Izraele nevztáhl svou ruku; také viděli Boha a jedli a pili. I řekl Hospodin Mojžíšovi: Vystup ke mně na horu a zůstaň tam; a dám ti kamenné desky a zákon a přikázání, které jsem napsal, abys je vyučoval.

I vstal Mojžíš i jeho služebník Jozue; a Mojžíš vystoupil na horu Boží. I řekl starším: Zůstaňte zde na nás, dokud se k vám nevrátíme; a hle, Áron a Chúr jsou s vámi; bude-li mít kdo nějakou záležitost, ať přijde k nim.

I Mojžíš vystoupil na horu a oblak přikryl horu. A sláva Hospodinova spočinula na hoře Sinaj a oblak ji přikrýval po šest dní; sedmého dne zavolal na Mojžíše zprostřed oblaku. A pohled na slávu Hospodinovu byl v očích synů Izraele jako stravující oheň na vrcholu hory. Mojžíš vstoupil doprostřed oblaku a vystoupil na horu; a Mojžíš byl na hoře čtyřicet dní a čtyřicet nocí. Exodus 24,9–18.

Poselství prvního anděla představovalo vzkříšení Jairovy dcery, v souladu s Kristovým křtem. Pak o šest dní později přišla Hora proměnění, která je druhým andělem a vedla ke kříži, jenž je třetím andělem. Jako druhý anděl má Hora dvojí svědectví v tom, že Otcovo promluvení na Hoře se spojuje s druhou linií z těch tří. Tři případy, kdy byli Petr, Jakub a Jan výlučnými hosty Krista, a tři případy, kdy promluvil Otec, obojí označuje druhý projev Otcova hlasu, a podruhé, kdy Ježíš vzal Petra, Jakuba a Jana s sebou, to bylo na Hoře proměnění. Druhý mezník Hory má dvojí svědectví

Otcova hlasu a tří učedníků, neboť druhé poselství vždy označuje „zdvojení“.

Šestihodinové období mezi večerní a ranní obětí, jež je v podání Matouše a Marka znázorněno šesti dny od Cesareje Filipovy k hoře, je předobrazeno Mojžíšovými šesti dny, dokud není sedmého dne povolán do oblaku.

Tato linie začíná dobou prodlévání druhého anděla, když Mojžíš ukládá sedmdesáti starším, aby „čekali“, dokud se nevrátí. Prvních šest dnů v této linii je oddělených, avšak přesto tvoří součást celkových 46 dnů. Těchto šest dnů je obdobím, které vede ke třetí zkoušce, znázorněné čtyřiceti dny. Čtyřicet šest dnů symbolizuje chrám; šest dnů představuje šest hodin od Kristovy smrti do Letnic, šest hodin od Jeho ukřižování do Jeho smrti, šest hodin od Cesareje do Cesareje a šest hodin Petrova pobytu v horní místnosti až do chrámu. Mojžíš přijímá Zákon smlouvy a dostává pokyny, jak vztyčit chrám. Ačkoli Bible říká, že Boha žádný člověk neviděl, starší „viděli Boha Izraele“. Oslavení Boha na hoře s Mojžíšem a staršími předobrazuje oslavení na hoře Proměnění. Obojí obsahuje období šesti dnů. Mojžíšova linie zahrnuje dobu prodlévání druhého anděla i plných čtyřicet šest dnů představujících chrám. Čtyřicet dnů, během nichž přijímal zákon, představuje zapečetění.

Petr byl v Cesareji Filipově o třetí hodině, na své cestě do Cesareje Přímořské o deváté hodině, a za šest až osm dní je na Hoře, prodlévaje s Mojžíšovými sedmdesáti staršími, když spatřuje vidění oslaveného Pána, právě tak jako Daniel v desáté kapitole. Daniel spatřil Pána tváří v tvář, stejně jako Gedeon a sedmdesát starších. Hora proměnění je místem, kde je laodicejské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc proměněno ve filadelfské hnutí sto čtyřiceti čtyř tisíc. Stávají se osmou církví, která je šestou církví; tak tedy vidíme šest dní a osm dní.

Šest hodin od ukřižování do Jeho smrti, šest hodin Letnic, šest hodin od Cesareje k Cesareji, šest dní k hoře Proměnění a šest dní Mojžíšových, které vedly ke čtyřiceti dnům, tvoří tutéž linii. Mezi Cesarejí Filipovou, která je Paneás a nedělní zákon, je sto čtyřicet čtyři tisíc zapečetěno. Toto zapečetění způsobuje rozdělení.

A já Daniel sám jsem viděl to vidění; muži, kteří byli se mnou, to vidění neviděli; avšak padlo na ně veliké chvění, takže utekli, aby se skryli. Daniel 10,7.

Mojžíš se oddělil od starších, když řekl: „Počkejte zde na nás, dokud se k vám nevrátíme.“ Mojžíš se v době prodlení oddělil od sedmdesáti a sedmdesát týdnů představuje dobu zkoušky pro lid bývalé smlouvy. Když sedmdesátý týden skončil, a tento sedmdesátý týden byl posvátným týdnem, v němž Kristus potvrdil smlouvu s mnohými, tehdy se Kristus plně oddělil od lidu bývalé smlouvy. Období, během něhož mohl lid bývalé smlouvy vyřešit svůj problém toku krve, což pro ně znamenalo víru, že jsou spaseni krví Abrahamovou, skončilo a dvanáctiletá panna byla vzkříšena, aby sloužila. Jakmile doba prodlení začala, Mojžíš obdržel zákon smlouvy a pokyny ke vztyčení chrámu.

Když byli Petr, Jakub a Jan na hoře, zapečetění Božího lidu a jeho následné vyzdvižení jako korouhve představuje tento lid smlouvy jako chrám sto čtyřiceti čtyř tisíc. K tomuto chrámu jsou pak připojeni dělníci jedenácté hodiny.

Toto praví Hospodin: Zachovávejte právo a jedněte spravedlivě, neboť má spása je blízko, aby přišla, a má spravedlnost, aby byla zjevena. Blaze člověku, který tak činí, a synu člověka, který se toho drží; který zachovává sobotu, aby ji nezesvěcoval, a zdržuje svou ruku od každého zlého činu. Ať cizinec, který se připojil k Hospodinu, neříká: Hospodin mě jistě oddělil od svého lidu; ani kleštěnec ať neříká: Hle, jsem suchý strom. Neboť toto praví Hospodin o kleštěncích, kteří zachovávají mé soboty, volí to, co se mi líbí, a pevně se drží mé smlouvy: I jim dám ve svém domě a uvnitř svých hradeb místo a jméno lepší než synům a dcerám; dám jim jméno věčné, které nebude vyhlazeno. Také syny cizince, kteří se připojují k Hospodinu, aby mu sloužili a milovali jméno Hospodinovo, aby byli jeho služebníky, každého, kdo zachovává sobotu, aby ji nezesvěcoval, a pevně se drží mé smlouvy, i ty přivedu na svou svatou horu a obveselím je ve svém domě modlitby; jejich zápalné oběti a jejich oběti budou přijaty na mém oltáři, neboť můj dům bude nazván domem modlitby pro všechny národy.

Panovník Hospodin, který shromáždí vyhnance Izraele, praví: Ještě k němu shromáždím jiné, kromě těch, kteří jsou již k němu shromážděni. Izajáš 56,1–8.

Petr, Jakub a Jan, stejně jako Mojžíš, představují „vyvržence Izraele“, kteří jsou vyhnáni svými bratry, již je nenáviděli.

Takto praví Hospodin: Nebe je mým trůnem a země podnoží mých nohou. Kdepak je ten dům, který mi chcete vystavět? A kdepak místo mého odpočínutí?

Neboť to vše učinila má ruka, a tak to vše povstalo, praví Hospodin. Ale k tomu shlédnu, k tomu, kdo je chudý a zkroušeného ducha a třese se před mým slovem. Kdo zabíjí býka, je, jako by zabil člověka; kdo obětuje beránka, jako by srazil psu vaz; kdo přináší obětní dar, jako by obětoval vepřovou krev; kdo pálí kadidlo, jako by dobrořečil modle. Ano, zvolili si své vlastní cesty a jejich duše nalezla zalíbení ve svých ohavnostech. I já si zvolím jejich bludy a uvedu na ně to, čeho se obávají; neboť když jsem volal, nikdo neodpovídal, když jsem mluvil, neslyšeli, nýbrž páchali zlo před máma očima a zvolili si to, v čem jsem neměl zalíbení.

Slyšte slovo Hospodinovo, vy, kteří se třesete před jeho slovem: Vaši bratři, kteří vás nenáviděli, kteří vás kvůli mému jménu vyháněli, říkali: „Ať je Hospodin oslaven!“ Ale on se ukáže k vaší radosti, zatímco oni budou zahanbeni. Izajáš 66,1–5.

Slovo „radost“ se v Písmu vyskytuje mnohokrát a v různých souvislostech, stejně jako slovo „zahanbený“. V kontextu Petrova poselství z knihy Jóel stojí zahanbení proti radosti jako rovnoběžný protiklad, podobně jako moudré a pošelilé panny nebo pšenice a koukol. Zahanbení a radost v kontextu Jóela představují ty, kdo mají olej neboli poselství pozdního deště, oproti těm, kdo jej nemají. Teprve když uvidíte tento detail, můžete proniknout k hlubšímu významu slov: „Vaši bratři, kteří vás nenáviděli, kteří vás vyvrhovali pro mé jméno.“ Tito bratři jsou ti, kteří jsou ve Spalding and Magan, na stranách jedna a dvě, „jmenovití adventisté, jako Jidáš“, kteří nás „zradí katolíkům“, „neboť nás nenáviděli kvůli sobotě, protože ji nemohli vyvrátit“. Vaši bratři, kteří vás nenávidí, vás vyvrhují kvůli poselství o sobotě země, Mojžíš sedmkrát, které nelze vyvrátit. Smysl zde je ten, že jste vyvrhováni kvůli věroučnému sporu, kvůli debatě, jak to nazývá Izajáš, a onou věroučnou debatou je poselství pozdního deště.

Joel nazývá toto poselství „novým vínem“, a máte-li toto poselství, máte radost. Nemáte-li je, procítáte, jako procítají Joelovi opilci, a zjišťujete, že nové víno je odňato vašim ústům. V tom okamžiku jste prorocky „zahanbeni“. Třída, která má olej, má radost, a třída, která olej nemá, je zahanbena. Olej je také novým vínem a je spojen s radostí. Proto Izajáš říká: „Slyšte slovo Hospodinovo.“ Jedna třída se rozhodne slyšet, zatímco druhá nedbá zvuku polnice. Izajáš výslovně označuje třídu, která slyší, když praví: „vy, kteří se třesete při jeho slově.“ Hospodin shromažďuje ty, kteří byli vypuzeni kvůli poselství, jež přišlo v 9/11, a při nedělním zákonu shromažďuje Izajášovy kleštěnce, kteří jsou znázorněni jako suché stromy. Uchopí-li se smlouvy, nebudou již odděleni od Boží svaté hory.

Kleštěnec nebo suchý strom představují smrt. Kleštěnec se nemůže rozmnožovat a suchý strom nemá život. Zaslíbení zní, že jestliže tito pohané neboli dělníci jedenácté hodiny přijmou smlouvu představovanou sobotou, budou mít syny a dcery. Nejprve shromažďuje vyvržené z Izraele, potom tyto vyvržené pozvedá jako korouhev a následně shromažďuje své jiné stádo. První a druhé shromáždění představují období od 11. září až po nedělní zákon, kdy Duch svatý kropí, a také období od nedělního zákona až do chvíle, kdy povstane Michael a pozdní déšť bude vyelit bez míry. V obou obdobích je pozdní déšť poselstvím, které, máš-li je, přináší radost, a nemáš-li je, přináší hanbu.

Kniha Matoušova je rozdělena do tří linií, které představují tři anděly ze Zjevení čtrnácté kapitoly. Každá z těchto tří linií rovněž obsahuje fraktály tří andělů. Druhá linie od jedenácté do dvaadvacáté kapitoly je středem, neboť je druhým andělem, který je umístěn mezi prvním a třetím andělem. Kniha Matoušova je sama o sobě středovou linií, když posuzujeme jedenáctou až dvaadvacátou kapitolu v kontextu smluvních kapitol Genesis a Zjevení.

Středem dvanácti smluvních kapitol je Matoušovo evangelium a střední věta tří Matoušových vět se nachází v týchž dvanácti kapitolách. Středem těchto dvanácti kapitol je zapečetění jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc. Tento středový bod je vyjádřen třemi verši, které odpovídají třem středovým veršům dvanácti smluvních kapitol Genesis a Zjevení.

Petr je středovým bodem středového bodu středového bodu a představuje první a poslední křesťanskou nevěstu. To je podpis Alfy a Omegy. Palmoni také vtiskl svůj podpis změně Petrova jména, když utvořil hádanku Petrova jména v angličtině. Ježíš mluvil k Petrovi hebrejsky a tento rozhovor byl zaznamenán řecky a poté převeden do angličtiny. V angličtině Palmoni pojmenoval Petra užitím 16. písmene anglické abecedy, po němž následuje 5., po němž následuje 20., po němž následuje 5., po němž následuje 18., přičemž plně věděl, že když On jako Palmoni stvořil jméno, které mělo přejít z hebrejštiny do řečtiny a do angličtiny. Také ustanovil, aby anglické jméno umožňovalo hádanku spočívající v násobení těchto pěti písmen v daném pořadí, aby se dospělo k číslu sto čtyřicet čtyři tisíc. Palmoni, který je také první i poslední, ustanovil, aby první z těchto pěti a poslední z těchto pěti anglických písmen, jež tvoří jméno Peter, byla 16. a 18. písmenem, neboť jméno Peter se mělo objevit v Matoušovi 16:18.

Při všem, co bylo řečeno o Petrovi, stále ještě musíme pojednat o „zlatém poměru“. Zlatý poměr je znázorněn v Matouši 16,18, neboť tento poměr je 1,618. Zlatý poměr je spojen s fraktály v přírodě,

a když Palmoni umístí uje Petra do Matouše 16,18, Palmoni tím určuje, že prorocký klíč, který je vložen na rameno Eljákimovo v Izajáši 22,22, a prorocké klíče, které jsou v daném oddílu dány Petrovi a církvi, zahrnují prorocké fraktály.

Cesarea Filipova od třetí hodiny až do Cesareje Přímořské v devátou hodinu představuje fraktál třetí hodiny, kdy byl Kristus ukřižován, až do deváté hodiny, kdy Kornélius poslal pro Petra. Letniční období od třetí hodiny ukřižování až po Petra v chrámě o Letnicích v devátou hodinu je fraktálem 1 260 dnů od kříže ke Kornéliovi. Třikrát, kdy promluvil Otec, je fraktálem tří andělů, stejně jako třikrát, kdy Ježíš vzal s sebou pouze Petra, Jakuba a Jana. Prorocká informace zakódovaná do veršů, v nichž Petr znázorňuje sto čtyřicet čtyři tisíc, je stejně hluboká jako jakákoli pravda, která kdy byla zjevena, a přece jsme dosud neumístili Petra v Panii do Daniela jedenácté kapitoly.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

Petr, apoštol Ježíše Krista, přichozím rozptýleným po Pontu, Galacii, Kappadokii, Asii a Bithynii, vyvoleným podle předzvědění Boha Otce, v posvěcení Ducha, k poslušnosti a pokropení krví Ježíše Krista: Milost vám a pokoj buď rozmnožen. Požehnaný buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás podle svého hojného milosrdenství znovuzrodil k živé naději skrze vzkříšení Ježíše Krista z mrtvých, k dědictví neporušitelnému, neposkvrněnému a nevadnoucímu, zachovávanému v nebesích pro vás, kteří jste mocí Boží střeženi skrze víru ke spasení, připravenému, aby bylo zjeveno v posledním čase.

V němž se velmi radujete, ačkoli nyní, je-li třeba, nakrátko zarmoucení býváte rozličnými pokušeními, aby zkouška vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, které bývá přece zkoušeno ohněm, byla shledána k chvále a cti a slávě při zjevení Ježíše Krista. Toho milujete, ačkoli jste ho neviděli; v něho, ačkoli ho nyní nevidíte, přece věříte a radujete se radostí nevýslovnou a oslavenou, docházející cíle své víry, totiž spasení svých duší.

O tomto spasení usilovně pátrali a bedlivě zkoumali proroci, kteří prorokovali o milosti, jež měla přijít k vám. Zkoumali, na který anebo na jaký čas ukazoval Duch Kristův, jenž v nich byl, když předem dosvědčoval Kristova utrpení a slávu, která měla následovat. Jim bylo zjeveno, že nesloužili sami sobě, nýbrž nám, těmi věcmi, které vám nyní zvěstovali ti, kdo vám kázali evangelium v Duchu Svatém seslaném z nebe; do nichž andělé touží nahlédnout.

Proto přepásejte bedra své mysli, buďte střízliví a cele doufejte v milost, která vám bude přinesena při zjevení Ježíše Krista; jako poslušné děti se nepřizpůsobujte dřívějším žádostem z doby své nevědomosti, nýbrž podle toho, který vás povolal a který je svatý, i vy buďte svatí v celém svém způsobu života; neboť je psáno: Buďte svatí, neboť já jsem svatý.

A vzýváte-li Otce, který bez stranění soudí každého podle jeho skutků, žijte po čas svého pozemského putování v bázni. Vždyť víte, že jste nebyli vykoupeni porušitelnými věcmi, stříbrem nebo zlatem, z vašeho marného způsobu života, přejatého podáním od otců, nýbrž drahou krví Krista, jako beránka bez vady a bez poskvrny. On byl vpravdě předzvěděn před založením světa, ale zjeven byl v těchto posledních časech pro vás, kteří skrze něho věříte v Boha, jenž ho vzkřísil z mrtvých a dal mu slávu, aby vaše víra i naděje byly v Bohu. Když jste

své duše očistili poslušností pravdy skrze Ducha k nepředstírané bratrské lásce, milujte vroucně jedni druhé z čistého srdce, jsouce znovuzrozeni ne z porušitelného semene, nýbrž z neporušitelného, skrze slovo Boží, které žije a zůstává navěky. Neboť každé tělo je jako tráva a všecka sláva člověka jako květ trávy. Tráva usychá a její květ opadáva, ale slovo Páně zůstává navěky. A to je to slovo, které vám bylo zvěstováno v evangeliu. 1 Petr 1,1–25.